

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 listopada 2022 r.,

sprawy **W. R.**

skazanego z art. 165 § 1 pkt 5 k.k., art. 163 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 21 października 2021 r., sygn. akt II AKa 158/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt III K 4/20,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego W. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 11 marca 2021 r. w sprawie III K 4/20 uznał m.in. W. R. za winnego tego, że w okresie od 10 listopada 2015r. do 1 maja 2016 r. w P., przy ulicy [...], będąc współwłaścicielem cywilnej spółki inżynierskiej „E.”, działając wspólnie i w porozumieniu (ze współoskarżonym w sprawie A. L.), sprowadzili niebezpieczeństwo dla mienia w wielkich rozmiarach, w ten sposób, że prowadzili w wynajmowanym od firmy H.

Spółka Jawna [...] Zakład Pracy Chronionej - pomieszczeniu biurowym o numerze [...], wbrew § 2 ust. 2 i § 12 ust. 8 umowy najmu działalność gospodarczą niezgodnie z jego przeznaczeniem, a polegającą na różnych czynnościach inżynierskich, w tym serwisie produkowanych przez siebie urządzeń o nazwie „generator ozonu”, przy wykorzystaniu cieczy łatwopalnych takich jak nafta, benzyna ekstrakcyjna, alkohol etylowy, izopropanol, a także przechowując rozmaite urządzenia elektryczne, niezwiązane z pracami biurowymi, paląc - wbrew zakazowi obowiązującemu w budynku - papierosy, co stanowiło okoliczności szczególnie niebezpieczne, z uwagi na właściwości wykorzystywanych cieczy oraz warunki techniczne lokalu, przy czym w dniu 1 maja 2016 r. pozostawiając bez dozoru urządzenie elektryczne wykorzystywane do działalności pozaumownej, nieumyślnie spowodowali zdarzenie zagrażające mieniu w wielkich rozmiarach, mające postać pożaru skutkującego znacznym wypaleniem wynajmowanego pomieszczenia, zniszczenia części wyposażenia obiektu o łącznej wartości 90.953,82 zł na szkodę spółki H., to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 165 § 1 pkt 5 k.k., art. 163 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k., art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 165 § 1 pkt 5 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby, zobowiązując jednocześnie oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby w terminach co sześć miesięcy,

3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu W. R. karę 80 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 30 złotych.

We wniesionej apelacji, zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, obrońca oskarżonego zarzucił:

„1) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony W. R. przewidywał możliwość popełnienia przestępstwa polegającego na spowodowaniu niebezpieczeństwa dla mienia w wielkich rozmiarach i godził się na to, co skutkowało przyjęciem, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym i zakwalifikowaniem czynu oskarżonego żart. 165 § 1 pkt 5 k.k.,

2) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie:

a) jako udowodnionego twierdzenia, że przyczyną pożaru w dniu 1 maja 2016 r. było pozostawienie przez oskarżonego W. R. bez dozoru jednego z urządzeń elektrycznych pomimo niezabezpieczenia na miejscu zdarzenia dowodów rzeczowych w postaci urządzeń elektrycznych innych niż multimetr cyfrowy, braku jednoznacznego określenia przez biegłych jakie urządzenie elektryczne mogło spowodować pożar, a także braku jednoznacznego określenia przyczyny pożaru przyjęto, pomimo wyjaśnień oskarżonego o niepozostawieniu włączonego urządzenia w zajmowanym przez spółkę lokalu, co doprowadziło do uznania winy oskarżonego W. R. i przypisanie mu popełnienia czynu określonego w art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. żart. 163 § 2 k.k., podczas gdy pozostawienie bez dozoru niezidentyfikowanego innego urządzenia elektrycznego, o którym mowa w opisie czynu, nie jest bezprawne i nie może spowodować zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach pod postacią pożaru,

b) że oskarżony W. R. w okolicznościach szczególnie niebezpiecznych prowadził w wynajmowanym lokalu działalność niezgodną z przeznaczeniem tego lokalu, a także składował i wykorzystywał różnego rodzaju urządzenia elektryczne niezwiązane z pracami i czynnościami biurowymi, a także palił w tym lokalu papierosy z naruszeniem obowiązującego zakazu palenia, przy pominięciu ilości przechowywanych substancji, rodzaju tych substancji, sposobu ich zabezpieczenia, powszechności występowania tych substancji, rodzaju i sposobu wykorzystania urządzeń, obecności wyposażenia biurowego i wykorzystywania pomieszczeń do celów prowadzonej przez oskarżonego W. R. działalności gospodarczej, co doprowadziło do uznania W. R. za winnego popełnienia czynu określonego w art. 165 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 163 § 2 k.k.,

c) że oskarżony W. R. przeprowadzał lub uczestniczył w procesach chemicznych, do których rzekomo miało dochodzić w wynajmowanym pomieszczeniu, co jest bezpodstawnym twierdzeniem opartym na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

3) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. z uwagi na to, że w sprawie zachodzą niedające się usunąć wątpliwości odnośnie do tego czy przy

założeniu, że przyczyną pożaru jest pozostawione bez nadzoru urządzenie elektryczne, wobec braku ustaleń jakie to było urządzenie i w jaki sposób było wpięte do sieci elektrycznej, można wykluczyć, iż przyczyną pożaru mogła być wada fabryczna tego urządzenia bądź, wystąpiło zwarcie np. w przedłużaczu, co ma wpływ na treść rozstrzygnięcia w ten sposób, że wyłącza odpowiedzialność za zarzucany czyn oskarżonego W. R..”

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu wywiezionej m.in. przez obrońcę oskarżonego W. R. apelacji, Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 21 października 2021 r., sygn. akt II AKa 158/21, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Zaskarżając kasacją w całości wyrok Sądu odwoławczego, obrońca skazanego W. R. zarzucił, że zapadł on „mimo zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. a co za tym idzie, mogło dojść do naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, z uwagi na niezapewnienie oskarżonemu rozpatrzenia sprawy przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd albowiem skład Sądu odwoławczego rozpoznającego apelację obrońcy nie był należycie obsadzony, co polegało na tym, że w składzie orzekającym brał udział Sędzia powołany przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie ukształtowanym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3)” i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odpowiadając pisemnie na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego W. R. kasacja, mimo podniesienia zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci niezapewnienia skazanemu rozpoznania sprawy przez „niezależny, bezstronny i niezawisły sąd” II instancji, jest oczywiście bezzasadna.

Nie ulega wątpliwości, co wprost wynika z akt sprawy, że w składzie sądu odwoławczego zasiadał sędzia P. U. (k.597-598/tom III), który został powołany na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Łodzi na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 11 października 2018 r. (Nr [...]) oraz postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 26 stycznia 2021 r. (nr [...]) ogłoszonego w Monitorze Polskim z dnia 27 kwietnia 2021 r., poz. 399.

Zgodnie z powołaną przez autora kasacji uchwałą składu połączonych Izb: Cywilnej, karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020, OSNK 2020, z 2, poz. 7), w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych przyjęto, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3), **jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności** (podkreślenie – SN) w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” Również w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, wskazano, że „**Brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach**”.

W z związku z treścią powołanych uchwał nie może być mowy o automatyzmie i przyjęciu, że skoro sędzia (sądu powszechnego) objął urząd w postępowaniu konkursowym przeprowadzonym w sposób ustalony ustawą z dnia 8

grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, to nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podniesienie zarzutu wskazującego na brak bezstronności sędziego w związku z okolicznościami otrzymania przez niego powołania, rodzi konieczność indywidualnego badania tej kwestii przez niezawisły i bezstronny sąd. Oznacza to, że dla udowodnienia zaistnienia tej okoliczności konieczne jest ustalenie *in concreto*, że dany sędzia nie gwarantuje chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości.

Mając na uwadze poczynione uwagi podkreślić należy, iż obrońca skazanego podnosząc zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., nie wskazał na jakąkolwiek okoliczność (lub okoliczności) świadczące o braku bezstronności sędziego P. U. (Sąd Najwyższy nie dostrzega takich okoliczności także z urzędu). Z lektury sprawy nie wynika również, żeby na etapie postępowania przed Sądem odwoławczym skazany, czy też jego obrońca, zgłaszali zastrzeżenia i wątpliwości związane z bezstronnością lub niezawisłością sędziego, w szczególności nie składali wniosku o jego wyłączenie (protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 21 października 2021 r. – k.597-597v/III). Postawa stron wskazywała więc na brak zastrzeżeń co do zachowania niezawisłości i bezstronności przez Sąd orzekający w sprawie.

W realiach niniejszej sprawy brak jest więc podstaw do uwzględnienia kasacji obrońcy skazanego W. R., dlatego też Sąd Najwyższy uznał ją za oczywiście bezzasadną i oddalił na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

[as
a!]